

Arrest

nr. 273 090 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23 juli 1992. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine, afkomstig uit Najaf. U maakt deel uit van de stam Shammari. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In 2014 solliciteerde u bij het Iraakse leger. U werd aangenomen en begon met een administratieve job op de luchtmachtbasis van Kut. U verbleef buiten het werk afwisselend bij uw ouders in Najaf en bij de neef van uw vader in Bagdad.

In 2017 leerde u op facebook S. kennen, een soennitisch meisje uit Bagdad. Na een tijdje sturen en bellen werden jullie verliefd en begonnen jullie met elkaar af te spreken in Bagdad. U onderhield een seksuele relatie met S. Eind 2017 vroeg u, met de hulp van uw moeder en uw tante, de eerste keer om haar hand. Haar familie weigerde uw aanzoek. In april of mei 2018 deden u en uw moeder een tweede aanzoek, wat opnieuw geweigerd werd. U maakte plannen om samen met S. naar Turkije te vluchten. Haar ouders ontdekten dat S. een visum aangevraagd had, waarop ze haar vermoordden. De zus van S. stuurde u haar overlijdensakte.

In juli 2018 kwam de familie van S. naar het huis van uw vader. Ze uitten bedreigingen en staken de auto van uw vader in brand. Uw vader besliste kort daarna, op 22 juli 2018, om u te verstoten uit de stam, zodat het conflict opgelost werd. Dit betekende dat de familie van S. u zou kunnen vermoorden zonder represailles van uw stam. U deserteerde uit het leger en bleef nog twee weken in Bagdad. Op 8 augustus 2018 verliet u Irak.

Op 19 januari 2019 kwam u aan in België. Op 1 februari 2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 13 mei 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 februari 2021 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn terug gekeerd diende u op 22 april 2021 voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek verklaarde u dat u niet de kans had de zitting op de RvV bij te wonen en uw beroep hierdoor werd afgewezen. U legde verder een nieuwe verstotingsbrief neer van de stam en familie. U legde een veroordeling neer van een gevangenisstraf van vier jaar. De aanvankelijke straf van 6 maanden die u had gekregen zou verzwaard zijn geweest. U zou eveneens dreigberichten op Facebook hebben ontvangen en vreest in Irak voor uw leven omdat u atheïst bent.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een brief van uw centrum waarin staat dat u nooit de uitnodiging voor de zitting op de RvV heeft ontvangen, een vonnis van de Irakese rechtbank waarin u tot vier jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld, een verstotingsbrief van de familie en de stam, enkele screenshots die u gemaakt heeft van bedreigingen gestuurd door uw familie en uw vader, bedreigingen van een oom die in Finland verblijft, documenten in verband met uw medische toestand en een verwijzing van uw advocaat naar de EASO Guidelines Irak van 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Er werden in uw dossier verschillende documenten terug gevonden in verband met uw mentale gezondheidstoestand. Uit deze documenten bleek dat u gedurende enige tijd werd gehospitaliseerd ter observatie en ter bescherming van uzelf. Uit deze documenten bleek echter ook dat op 8 april 2021 door de vrederechter van het vierde kanton van Charleroi werd geoordeeld dat deze beschermingsmaatregel werd opgeheven omdat u volgens de dokter niet met een mentale ziekte of psychiatrische decompensatie worstelde. Uit de voorgelegde documenten blijkt verder niet dat uw cognitieve vermogen dermate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en adequate manier uiteen te zetten. In dit verband oordeelde de RvV in het kader van uw beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek dat niet was aangetoond dat uw psychologische toestand u zou hebben verhinderd om de feiten relevant voor uw verzoek op een coherente of consistente wijze kenbaar te maken. Verder bleek niet dat er zich tijdens uw onderhoud op de DVZ in het kader van uw huidig verzoek problemen zouden hebben gesteld en dat

u niet in staat zou zijn geweest om de nieuwe elementen met betrekking tot uw volgend verzoek kenbaar te maken aan de asielinstanties.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vrees voor de familie en stam van S.. De straf die u omwille van desertie zou vrezen is geen vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. De weigeringsbeslissing van het CGVS werd middels een arrest bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Ten eerste verklaarde u dat u nooit een uitnodiging zou hebben gekregen voor de terechtzitting en dat uw beroep werd afgewezen omdat u niet bij de rechter verscheen (verklaringen MVA nr. 16). Deze stelling raakt kant noch wal. Er dient immers opgemerkt te worden dat, hoewel u zelf niet aanwezig was, wel uw advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat J. RICHIR op de terechtzitting aanwezig was die uw belangen aldaar verdedigde. Voor een uitgebreide motivering van de redenen waarom de RvV de beslissing van het CGVS bevestigde, dient verwezen te worden naar het arrest op datum van 15/03/2021, met nummer: 249033. De brief van uw centrum waarin wordt gesteld dat u niet tijdig op de hoogte werd gebracht van de datum van de zitting verandert hier niets aan.

Ten tweede verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming dat uw gevangenisstraf werd verzwaard van 6 maanden tot 4 jaar. U wilt deze verklaring staven met een vonnis dat uw vriend K. naar u zou hebben opgestuurd. In het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat de straf die u omwille van desertie zou vrezen geen vervolging is, zoals bedoeld in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Het document dat u voorlegde ter staving van uw verklaringen kan bovendien niet overtuigen. Wegens enkele inhoudelijke fouten kan niet aangenomen worden dat dit een authentiek document zou zijn. Zo blijkt uit dit vonnis dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar op basis van artikel 33 van de militaire strafwet nummer 19 van 2007. Uit nazicht van deze Irakese militaire strafwet blijkt echter dat artikel 33 gaat over absenteïsme en afwezigheid. Artikel 33 houdt concreet in dat wie afwezig is van zijn eenheid of zijn standplaats voor een duur van meer dan 15 dagen (voor lagere ranken) of 10 dagen (voor officieren) en dit zonder legale rechtvaardiging, gestraft zal worden met een gevangenisstraf die niet meer dan drie jaar overschrijdt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Aangezien u reeds langer dan 15 dagen uit de dienst bent en u in het verleden volgens eigen verklaringen reeds veroordeeld zou zijn geweest omwille van desertie, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u op basis van absenteïsme tot een gevangenisstraf veroordeeld zou worden en niet op basis van desertie. Het artikel dat gaat over desertie is artikel 35 van dezelfde militaire strafwet (nummer 19 van 2007). Het feit dat u volgens artikel 33 van de strafwet zou zijn veroordeeld en niet volgens artikel 35 lijkt niet correct. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van dit document. In dit vonnis staat tevens een inconsistentie met betrekking tot de geldboete waartoe u veroordeeld werd. In cijfers werd in dit

vonnis genoteerd dat u '13.000' dinar zou moeten betalen. Voluit werd er genoteerd dat u honderddertigduizend dinar schuldig zou zijn. Deze vaststelling ondermijnt de authenticiteit van dit document verder.

Het feit dat u mede op basis van dit document, waarvan vermoed kan worden dat het frauduleus is, een nieuw verzoek tot internationale bescherming indient, doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vrees voor de familie van S. en dat deze beslissing door de RvV wordt bevestigd. Ook tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming verwijst u onrechtstreeks naar deze motieven. U verklaarde immers dat uw verzoek tot internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen omdat u niet voldoende bewijzen zou hebben. Nadien deed u uw uiterste best om bijkomende bewijzen te verzamelen, maar aangezien u deze niet kon voorleggen bij de RvV diende u dit nieuwe volgende verzoek in (verklaringen MVA nr. 16). Hieruit blijkt dan ook dat deze bewijzen zouden kaderen binnen de motieven die u reeds in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming had aangehaald. Het feit dat u nog steeds blijft vasthouden aan iets dat op geen enkele manier als bewezen wordt beschouwd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en zorgt ervoor dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen.

Ten derde verklaarde u dat u atheïst zou zijn. Uw familie zou een verstotingsbrief hebben opgesteld en meerdere familieleden stuurden u dreigberichten. Uw vader zou u hebben gestuurd dat u door de stam verstoten werd en u bij terugkeer naar Irak vermoord zou worden omdat u een ketter en atheïst bent (verklaringen MVA nr. 16 en nr. 18).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit voorgehouden atheïsme.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw algehele geloofwaardigheid is aangetast omwille van het feit dat u frauduleuze documenten voorlegde en u ondanks uw eerdere weigeringsbeslissing blijft volharden in uw ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag (cfr. supra), waardoor dan ook niet zomaar geloof gehecht kan worden aan deze bewering.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet eerder aanhaalde dat u atheïst zou zijn. Wanneer u tijdens uw onderhoud op de DVZ op 6 maart 2019 werd gevraagd naar uw religie, gaf u aan zich als moslim te identificeren en noch soenniet noch sjiïet te zijn (DVZ verklaringen dd. 6/3/2019 nr. 9 p. 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS op 3 maart 2020 gaf u aan sjiïtische moslim te zijn, maar haalde u aan uw godsdienst niet te praktiseren (CGVS dd. 3/3/2020 p. 3). Noch tijdens uw beroepsprocedure, middels het verzoekschrift van uw advocaat opgesteld op 15 juni 2020, noch tijdens de terechtzitting op 4 februari 2021 werd aangehaald dat u atheïst zou zijn of dat u omwille van deze reden vervolging in Irak zou moeten vrezen. Op 22 april 2021 diende u voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. U werd op 10 mei 2021 geïnterviewd, amper drie maand na het vonnis dat door de RvV werd uitgesproken, waarbij u screenshots voorlegde van uw Facebookprofiel met daarop een boek (vermoedelijk de koran) waarvan de pagina's in brand staan. U verklaarde dat u op Facebook bedreigingen kreeg van uw familie omdat u uw religie had verlaten. U zou eveneens bedreigingen krijgen van vreemden omdat uw Facebookaccount een openbaar profiel was. De eerste dreigberichten die u zou gekregen hebben dateren van 3 april (verklaringen MVA nr. 18), wat zou willen zeggen dat u reeds daarvoor atheïstische ideeën verspreidde. Van iemand die opgegroeid is in een religieuze context – waar meer dan de helft van de bevolking moslim is en waarbij islam in de grondwet werd geschreven – kan verwacht worden dat hij de godsdienst waarmee hij is opgegroeid en waarvan zijn dagelijks leven doordrongen was niet zomaar verlaat en dat een heel proces aan deze beslissing – die immers drastische gevolgen op alle vlakken van zijn leven zou hebben - vooraf gaat. Het is niet geloofwaardig dat u op zo'n korte termijn, nl. na de zitting op de RvV op 4 februari 2021 en vóór deze eerste dreigberichten begin april zulke ingrijpende levenskeuze zou maken en uw nieuwe levensvisie reeds in deze periode op sociale media en met uw familie zou hebben gedeeld. Indien u daadwerkelijk zo een overtuigd atheïst zou zijn dat u de nood voelt deze visie met de hele wereld te delen, kan van u verwacht worden dat u reeds langer met deze atheïstische ideeën zou rondlopen, dat u reeds eerder zou hebben stilgestaan bij de risico's en de vrees die deze levensvisie met zich meebrachten in uw land van herkomst (u haalt zelf aan dat u omwille van het feit dat u atheïst bent gedood zou worden in Irak (MVA verklaringen nr. 19)) en dat u uw atheïstische gedachtegoed en de problemen die dit met zich zou kunnen meebrengen dan ook veel eerder tijdens uw asielparacours zou hebben aangehaald. Het feit dat

u dit totaal niet hebt gedaan, om dan plotsklaps, heel kort nadat uw eerste verzoek definitief werd geweigerd en vlak voor uw tweede verzoek, uiterst scherpe en publieke boodschappen tegen religie op sociale media te beginnen plaatsen, doet vermoeden dat deze uitspraken louter uit opportunistische redenen in het kader van uw asielprocedure zijn gedaan om de voorwaarden te proberen scheppen teneinde een statuut van internationale bescherming en verblijfsrecht in België te bekomen.

Voorts bleek uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat uw atheïsme voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging. Van iemand die verklaart dat hij zijn godsdienst heeft afgezworen, hoewel hij is opgegroeid in een islamitische context, kan verwacht worden dat hij overtuigende verklaringen zou afleggen omtrent zijn nieuwe levensvisie, dat hij zou kunnen uitleggen hoe hij hierbij komt, hoe lang hij deze overtuiging al zou hebben en welke vrees hij hier in het verleden reeds door zou hebben gekend. U laat echter na dit te doen. Wanneer u tijdens uw onderhoud op de DVZ in het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming de kans werd gegeven te vertellen over de nieuwe elementen op basis waarvan u uw verzoek tot internationale bescherming had ingediend, vermeldde u niets over uw voorgehouden atheïsme. Enkel wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer vertelde u dat u atheïst bent. Hieromtrent verklaarde u enkel dat u als atheïst in de heilige stad in stukken gesneden zou worden en op vuur zou worden gebakken. In Irak zou u niet de kans hebben over het bestaan van God en over het atheïsme te discussiëren (verklaringen MVA nr. 19). U deed tijdens dit interview, dat bedoeld is om de nieuwe elementen toe te lichten die het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zouden kunnen aantonen, geen enkele moeite om ook maar enigszins een begin van duiding te geven bij uw beweerde atheïsme. Deze gebrekkige verklaringen omtrent uw atheïsme doen wederom afbreuk aan uw voorgehouden profiel.

De screenshots die u voorlegde van uw Facebookprofiel vormen geen bewijs van uw overtuigd atheïsme, noch kunnen zij aantonen dat u omwille van uw activisme op sociale media een gegronde vrees voor vervolging in Irak zou dienen te koesteren.

Na onderzoek op sociale media op 1 juni 2021 werd uw Facebookprofiel op naam van 'N.S.' terug gevonden. Hieruit bleek dat u van 3 april 2021 tot en met 16 mei 2021 bijna dagelijks posts op dit profiel zette waarin u zich kritisch tegenover religie opstelt (hier werden echter geen afdrukken van genomen door de medewerker van het CGVS die uw profiel consulteerde). Bij een nieuwe consultatie van uw profiel op 7 juni 2021 waren nog slechts enkele van dergelijke posts zichtbaar, net zoals bij consultatie van uw profiel op 6 augustus 2021 (waarvan in beide gevallen wel afdrukken werden genomen, zie bijlage in uw administratief dossier).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de eerste posts die zichtbaar waren en zijn (laatste consultatie dd. 08/06/2021) op dit profiel gedaan werden op 3 april 2021, luttele weken voor uw tweede verzoek tot internationale bescherming en ongeveer twee maand na de bevestiging van de weigeringsbeslissing door de RvV. Dit kan betekenen dat dit Facebookprofiel pas dan werd aangemaakt, of dat de privacy-instellingen op dat moment werden gewijzigd en 'publiek' werden gezet – wat er dan ook alle schijn van heeft dat dit Facebookprofiel louter voor opportunistische redenen wordt gebruikt in het kader van uw asielprocedures. Daarenboven bleek dat u met dit Facebookprofiel pagina's likete van enkele religieuze figuren, zoals bijvoorbeeld Ahmed Al-Waeli, een prominente Arabische sjiitische geleerde, Abdul Basit Abdul Samad, een Egyptische sjeik en populaire recitator van de Koran en van de Irakese groot-Ayatollah Mohammad al-Sadr, wat vreemd en opmerkelijk is indien u zichzelf als een overtuigd atheïst beschouwt.

Er kan verder niet aangenomen worden dat u omwille van deze door manifest opportunisme ingegeven activiteiten op sociale media in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Omwille van bovenstaande vaststellingen, waarbij geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van beweerde uw atheïstische overtuiging, kan immers niet aangenomen worden dat de mensen die in Irak dicht bij u staan en u zouden kennen, zouden geloven dat u zich daadwerkelijk van de Islam had afgewend. Hoewel uw Facebookposts potentieel door iedereen gezien konden worden, kan bovendien niet aangenomen worden dat u met uw Facebookactiviteiten veel mensen bereikte, noch dat dit veel negatieve reacties teweeg zou hebben gebracht. Bij de consultatie van uw profiel op 1 juni 2021 bleek dat de post van u die het meeste reacties uitlokte 28 'likes' kreeg. Deze 'likes' (waarmee een emotie kan overgebracht worden, zoals bijvoorbeeld door middel van een hartje, een lachend, droevig of kwade emoticon), waren daarenboven hoofdzakelijk positief. Bij de consultatie van uw profiel op 7 juni 2021 en op 6 augustus 2021 (cf. afdrukken in bijlage) bleken de nog zichtbare posts hooguit enkele reacties (likes of comments) teweeg te hebben gebracht. Omwille van het duidelijk opportunistische karakter van deze activiteiten en de beperkte reikwijdte ervan, kan verder niet worden aangenomen dat u bij een

terugkeer naar Irak deze activiteiten op sociale media zou verderzetten. U kan niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van deze posts die u gedurende slechts een korte periode en uit opportunistische motieven vanuit België op Facebook plaatste, in de toekomst in Irak zou worden vervolgd.

Uit dit alles kan niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te lopen in Irak omwille van uw profiel. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u een overtuigd atheïst zou zijn. Het loutere feit niet te geloven of geen praktiserend moslim te zijn is niet genoeg voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen. De brief van het centrum en het vonnis van de rechtbank werden reeds eerder in deze beslissing besproken (cfr. supra). U legde eveneens een verstotingsbrief voor van uw stam. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van dit document slechts een kopie neerlegt waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Dit document heeft bovendien onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Aan de screenshots die u voorlegde en waarvan u verklaart dat ze bedreigingen bevatten van onder andere uw vader en uw oom H. H. (verklaringen MVA nr. 18) kan evenmin enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze makkelijk geësceneerd of zelf gefabriceerd kunnen worden.

Wat het schrijven van uw advocaat dd. 10/06/2021, waarbij wordt verwezen naar uw atheïsme en informatie in de EASO Country Guidance Irak van 2019, waaruit blijkt dat atheïsten een risico op vervolging lopen in Irak, dient te worden opgemerkt dat het CGVS het feit dat u atheïst zou zijn niet geloofwaardig acht omwille van het manifest opportunistische karakter van deze bewering. Het CGVS acht het ook niet geloofwaardig dat u als atheïst zou worden gepercipieerd omwille van het posten van enkele berichten op sociale media met een beperkt bereik.

In verband met de psychische problemen, waarvan sprake in enkele stukken in uw administratief dossier, dient opgemerkt te worden dat u deze problematiek zelf niet aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar Irak. Dit attest vermag dan ook niet uw ongeloofwaardigheid (die werd vastgesteld tijdens uw eerste en tweede verzoek tot internationale bescherming) te herstellen. Zoals de RVV ook opmerkte in het arrest van 12 februari 2021 is het loutere feit dat psychologische problemen heeft ook geen verschuiving voor incoherenties of tekortkomingen in uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EASO Country Guidance Note: Irak van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in provincie Najaf te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irakof> <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan

ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgefallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in provincie Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Najaf actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, 48/9 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Verzoeker gaat niet akkoord met de bevindingen van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen. Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, formuleert hij zijn grieven als volgt:

"Verzoekende partij wenst haar aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Verzoekende partij vreest vervolg te worden bij terugkeer naar Irak omwille van zijn openlijke atheïsme en zijn publieke activiteiten daaromtrent op facebook. Het CGVS is van oordeel dat in hoofd van verzoeker géén procedurele noden vastgesteld kunnen worden en dat verzoeker er niet in geslaagd is om nieuwe elementen of feiten aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 Vw of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw in aanmerking komen (artikel 57/6/2, §1, Vw). Verwerende partij verwijst naar :

- De afwezigheid in het dossier van elementen die bewijzen dat het cognitief vermogen van verzoeker aangetast zou zijn waardoor hij zijn asielrelaas niet op zelfstandige en adequate manier zou kunnen uiteenzetten;
- Het feit dat verzoeker zijn huidige verzoek "nog steeds" kadert bij de problemen die opgeroepen werden in het kader van zijn vorig verzoek en dat zijn vorig verzoek omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid afgewezen werd;
- Het feit dat verzoeker een frauduleus document zou neerleggen met betrekking tot zijn gevangenisstraf;
- Het feit dat verzoekers opgeroepen atheïsme opportunistisch zou zijn;

Dit middel heeft als doel de door het CGVS gemaakte analyse van verzoekers nieuwe asielaanvraag aan te vechten : verzoeker heeft procedurele noden en zijn rechten werden vervolgens in huidige procedure niet gerespecteerd (2.1) en verzoeker heeft nieuwe elementen ingeroepen die de kans groter maken dat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming (2.2).

Het rechtzetten van zijn algemene geloofwaardigheid en de toepassing van het beginsel van het voordeel van het twijfel brengen met zich mee dat een internationale beschermingsstatus hem moet worden toegekend (2.3).

2.1. Procedurele noden

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen bijzonder procedurele noden had end at zijn rechten, bij zijn korte interview bij Dienst Vreemdelingenzaken, dus gerespecteerd werden. Verzoekende partij kan dergelijke motivatie niet aannemen daar hij specifiek aan verwerende partij heeft meegedeeld dat verzoekende partij aan psychologische problemen lijdt die specifieke procedurele noden veroorzaken :

« Je vous prie également de trouver en annexe une décision de mise en observation d'office, rendue par le Procureur du Roi du Parquet de Charleroi dans un centre psychiatrique de l'Hôpital Van Gogh. Mon client souffre en effet de sérieux problèmes psychiatriques qui ont entraîné sa mise en observations dans un hôpital psychiatrique. Il a finalement pu quitter l'Hôpital et des diagnostics sont en cours avec son psychiatre. Son discours peut parfois être confus et un environnement stressant peut lui faire perdre ses moyens Je vous remercie dès lors de recevoir mon client dans les meilleures conditions et de traiter son dossier avec les soins requis pour les personnes présentant un profil vulnérable. Je pense également que l'audition, brève, à l'Office, ne suffira pas pour établir si oui ou non les éléments invoqués sont suffisants pour déclarer que sa nouvelle demande est recevable ou non et qu'une audition dans de meilleures conditions au CGRA est préférable. »

Vrije vertaling: Ik voeg ook een beslissing bij tot plaatsing van mijn cliënt onder gedwongen observatie, uitgevaardigd door de procureur des Konings van het parket van Charleroi in een psychiatrisch centrum van het Van Gogh-ziekenhuis. Mijn cliënt lijdt inderdaad aan ernstige psychiatrische problemen, die ertoe hebben geleid dat hij onder observatie is geplaatst in een psychiatrisch ziekenhuis. Hij kon eindelijk het ziekenhuis verlaten en er worden diagnoses gesteld bij zijn psychiater. Zijn spraak kan soms verward zijn en een stressvolle omgeving kan hem zijn kalmte doen verliezen. Ik dank u dan ook dat u mijn cliënt in de beste omstandigheden hebt ontvangen en dat u zijn zaak hebt behandeld met de zorg die vereist is voor mensen met een kwetsbaar profiel. Ik denk ook dat de korte hoorzitting bij het Bureau niet zal volstaan om vast te stellen of de aangevoerde elementen al dan niet volstaan om zijn nieuwe aanvraag al dan niet ontvankelijk te verklaren en dat een hoorzitting in betere omstandigheden bij het CGVS de voorkeur verdient, (zie administratief dossier)

Er werd dus specifiek aandacht gevestigd op de medische en psychiatrische situatie van verzoekende partij (gedwongen opname in een psychiatrisch centrum van 26.03.202A tot 08.04.2021) en op de gevolgen van deze situatie op de verklaringen van verzoekende partij : verwarring en verlies van zijn middelen.

Er zijn dus wel elementen in het dossier die bewijzen dat verzoekers cognitieve vermogen om zijn asielrelaas op een zelfstandige en adequate manier uiteen te zetten aangetast is.

Specifieke steunmaatregelen hadden genomen moeten worden en die, in casu, het volgende had kunnen zijn :

- *Verzoekende partij uitnodigen op het CGVS om gehoord te worden en zich niet beperken tot het evalueren van een verslag opgemaakt bij Dienst Vreemdelingenzaken waar er geen specifieke steunmaatregelen genomen werden;*
- *Verzoekende partij de nodige tijd geven om zijn verklaringen te uiten;*
- *Verzoekende partij de nodige pauzen aan te bieden;*
- *Verzoekende partij te ondervragen met de nodige zorg aangezien de intieme kwesties die aan de gang komen en namelijk, over zijn geloof;*

In tegendeel houdt verwerende partij geen rekening met de psychiatrische toestand van verzoeker en verwijt hem sommige informatie niet te hebben besproken tijdens zijn interview, of niet genoeg.

Verzoeker was niet in staat om op een zelfstandige en adequate manier de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1 uiteen te zetten en dit blijkt namelijk uit de belangrijke plaats in zijn verklaringen over zijn afwezigheid bij zijn vorige zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Ik begrijp niet hoe het mogelijk is dat ik een uitnodiging niet kon krijgen op mijn adres. Ik verblijf officieel in een opvangcentrum en ik had mijn adres meegedeeld aan de asielinstanties en toch heb ik geen convocatie/uitnodiging gekregen van het RW op mijn adres. Omdat ik de zitting niet heb bijgewoond, werd mijn beroep afgewezen. Ik viel totaal uit de lucht met deze beslissing, want ik had geen uitnodiging gekregen. Nochtans was mijn adres bekend bij alle instanties. De mensen van het opvangcentrum zeiden dat ze niets voor mij konden doen, behalve de brief die ik nu voorleg (zie dossier) waarmee zij bevestigen dat ik tijdens mijn verblijf in het opvangcentrum geen uitnodiging heb gekregen. Mijn verzoek werd door het CGVS afgewezen omdat ik niet voldoende bewijzen zou hebben. Nadien heb ik mijn uiterste best gedaan om nog bijkomende bewijzen te verzamelen met de bedoeling om die voor te leggen bij het RW. Maar ik heb de kans niet gekregen om in de zitting te verschijnen. Ik heb daarom de documenten vandaag bij. Onder de dreigbrieven van de familie aan vaderszijde die ik voorleg zijn er ook dreigbrieven van een militielid.

Ik heb een nieuw verzoek ingediend op basis van nieuwe elementen en nieuwe documenten.

1) Ik heb een nieuwe verstotingsbrief gekregen van de familie en de stam. want de eerste verstotingsbrief die ik had voorgelegd bij mijn eerste asielprocedure was zodanig beschadigd dat ze niet leesbaar was. Dat was ook één van de redenen dat het Commissariaat mijn eerste asielaanvraag had afgewezen

2) Mijn veroordeling tot een gevangenisstraf van vier jaar. Toen ik naar België kwam en tijdens de procedure van mijn eerste verzoek. werd ik in Irak veroordeeld tot een gevangenisstraf tot 6 maanden. Intussen is de straf verzwaaard. Ik werd opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Ik heb het nieuwe vonnis gekregen, maar heb de kans niet gekregen om dat voor te leggen bij het RVV."

Dit zijn natuurlijk geen nieuwe elementen en ieder redelijk asielaanvraag zou deze kwestie niet ter sprake brengen wanneer hem naar de nieuwe elementen wordt gevraagd maar verzoeker is in zo'n psychiatrische toestand dat hij het belangrijke niet kan scheiden van het minder belangrijke. Hij heeft, daarentegen, weinig gezegd over zijn atheïsme alhoewel dit het voornaamste onderwerp was in het schrijven van zijn raadsman dd. 10.06.2021. De capaciteiten van verzoekende partij om de essentiële elementen van een volgend verzoek uiteen te zetten, en namelijk zijn capaciteit om zijn atheïsme en zijn diepgewortelde overtuiging uit te leggen, moeten worden getoetst aan zijn specifieke kwetsbaarheid, wat niet gedaan werd. Er werd niet op een afdoende manier rekening gehouden met zijn psychiatrische toestand en de ontvankelijkheidsfase werd daardoor niet met de nodige zorg uitgevoerd.

2.2. Nieuwe elementen die de kans groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming

Verzoekende partij riep bij zijn nieuwe verzoek nieuwe elementen in :

- *Een nieuw vonnis die verzoeker veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf (2.2.1);*
- *De doodsb bedreigingen omwille van het atheïsme van verzoeker die hij openlijk deelt op facebook (2.2.2)*

2.2.1. Nieuw vonnis met verzwaarde gevangenisstraf

Verzoeker werkte bij de Iraakse leger, op de luchtmachtbasis van Kut. Deze elementen worden door verwerende partij niet betwist, noch in de weigeringsbeslissing dd 13.05.2020, noch in de onontvankelijkheidsbeslissing van 09.08.2021.

Er wordt ook niet betwist dat verzoeker al tot een gevangenisstraf van 6 maanden veroordeeld werd, element die in het kader van zijn eerste verzoek onderzocht werd door verwerende partij. Verwerende partij was van oordeel, bij het eerst verzoek om internationale bescherming, dat de gevangenisstraf omwille van desertie in se geen vervolging in de zin van artikel 1, A(2° van het Vluchtelingenverdrag is noch een ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Verwerende partij stipuleerde dat er "minstens" sprake moet zijn van "onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf". In casu oordeelde verwerende partij dat een gevangenisstraf van 6 maanden niet disproportioneel of onevenredig was (§4, p. 2, weigeringsbeslissing dd. 13.05.2020).

Bij zijn huidige verzoek legde verzoeker een nieuwe vonnis neer waarbij zijn vorige gevangenisstraf van 6 maanden - die niet betwist werd - verhoogd werd tot 4 jaar, wat duidelijk disproportioneel en onevenredig is, en dus, een vervolging vormt in de zin van artikel 1, A, 2° van de Vluchtelingenverdrag of een ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, often minste een nieuw element is die de kans groter maakt voor verzoeker om als vluchteling erkend te worden of de subsidiaire bescherming te krijgen.

Verwerende partij betwist de authenticiteit van het vonnis omwille van twee inhoudelijke fouten : het feit dat het vonnis artikel 33 van de Militaire Strafwet viseert over absentéisme en niet artikel 35 over desertie; en het feit dat de cijfers van het bedrag boete niet overeenkomen met het geschreven bedrag (13.000 in plaats van 130.000). Verzoeker gaat hiermee niet akkoord.

Ten eerste, omdat het vonnis de uiting is van een onevenredige, onredelijke en dus onwettige sanctie, is het niet verwonderlijk dat wettelijke bepalingen niet worden nageleefd, aangezien de straf zich in een kader van onrecht en vervolgingen bevindt.

Om op basis van desertie te worden veroordeeld (artikel 35 van de Iraakse Militaire Strafwet) moet men verschillende voorwaarden vervullen en moet het bewijs geleverd worden door de Iraakse overheden. Een sanctie voor absentéisme is gemakkelijker, reden waarvoor verzoeker denkt dat het vonnis gestoeld is op artikel 33 van de Iraakse Militaire Strafwet. De verhoging van zijn straf tot 4 jaar, alhoewel de Strafwet enkel een gevangenisstraf van 3 jaar voorziet is voor verzoeker het bewijs dat hij het slachtoffer is van een onevenredige en disproportionele procedure.

Ten tweede, kan de materiële fout ivm het bedrag van de boete (13.000 in plaats van 130.000) niet redelijk de authenticiteit van het vonnis ter kwestie stellen.

Verzoekers neerlegging van een nieuw vonnis die zijn gevangenisstraf verhoogd van 6 maanden tot 4 jaar is een nieuw element die de kansen groter maken dat hij als vluchteling erkend zou worden of de subsidiaire status zou krijgen. De analyse van verwerende partij daaromtrent is onvoldoende.

2.2.2. Bedreigingen omwille van atheïsme geuit op Facebook

Verwerende partij riep als nieuw element die de kans vergroot om als vluchteling erkend te worden of om de subsidiaire bescherming te krijgen het feit dat hij doosbedreigingen krijgt omwille van zijn publieke atheïsme en publieke posten op facebook en de bedreigingen die hij daarvoor kreeg. Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen "overtuigd" atheïst is en dat het feit van niet te geloven of geen praktiserend moslim te zijn niet genoeg is voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolgingen in Irak. Verzoeker betwist dit standpunt.

Ten eerste is verzoeker het niet eens met het feit dat hij nooit eerder aanhaalde dat hij atheïst zou zijn. Tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken van 6 maart 2019 verklaarde verzoeker dat hij als moslim werd geboren maar dat hij noch bij de soennieten noch bij de sjiïeten behoort, wat al een indicatie is van verzoekers afstand met de islam. Gedurende zijn interview op het CGVS op 3 maart 2020 verklaarde verzoeker ook dat hij als sjiïet geboren was maar dat hij geen religie praticeerde. Verzoekers afstand met de islam en zijn religie was nu al aanwezig in zijn eerste aanvraag. Wat nu is veranderd is dat, tijdens een lange periode namelijk tussen zijn laatste gehoor op 3 maart 2020 en het indienen van zijn tweede verzoek op 22 april 2021 (13 maanden), verzoeker zich meer en meer heeft geïnformeerd over atheïsme en nu publiek atheïst is geworden. Het is niet zo dat hij plots, tussen het laatste weigeringsarret van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15.02.2021 en het indienen van zijn tweede verzoek atheïst is geworden : zijn reflectie en beschouwing waren al een lange tijd aan de gang, maar dit heeft hij niet kunnen meedelen aangezien hij niet de kans kreeg om zijn proces uit te leggen. Het is dus fout en niet stoelend op het administratief dossier om aan verzoeker te verwijten "zomaar" en op "zo'n korte termijn" zulke ingrijpende levenskeuze te hebben gedaan. Het begin van deze verandering was reeds zichtbaar in zijn eerste verzoek maar heeft zich ontwikkeld en werd

versterkt door het tijd en door het kennis die verzoeker over atheïsme heeft opgebouwd. Wat wel veranderde tussen zijn eerste en zijn tweede asielaanvraag is het publiek uiten van zijn mening. Wat eerst een intern en persoonlijk proces en reflexie was werd uiteindelijk publiek meegedeeld op het internet. En dit openlijk delen van ideeën die hij voorheen voor zichzelf hield, heeft geleid tot doodsbedreigingen, die precies nieuwe elementen zijn ter staving van zijn tweede asielaanvraag.

Ten tweede is verzoeker van oordeel dat hem verwijten dat "uit zijn verklaringen" "op geen enkele wijze" blijkt dat zijn atheïsme uit een "diepgewortelde overtuiging" voortspuit is manifest onredelijk daar hij gewoonweg de kans niet kreeg om daarover iets te vertellen. Om verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn atheïsme te verwijten moeten er al verklaringen zijn, wat duidelijk niet gebeurde bij de korte interview bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals blijkt uit het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken zijn de vragen voorgeformuleerd en is er geen ruimte voor enige uitwisseling of voor verdieping van een onderwerp als religie of voor het zich distantiëren van religie :

" 19. Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Wat denkt u ik ben atheïst. Een atheïst in de heilige stad. Ik zou in stukken gesneden worden en op vuur gebakken worden. Als mijn beenderen tenminste niet zouden verloren raken tussen de dokters.

In Irak krijgen wij de kans niet om te discussiëren over het atheïsme en het bestaan van God. Wij moeten het geloof van onze voorouders aannemen zoals het is, zonder discussies. Het ergste is om bedreigd te worden door iemand die in Europa woont. Hoe kan een persoon die in Europa genaturaliseerd is, iemand bedreigen? Hij kan op elk moment naar hier komen."

Verzoeker verwijten "geen enkele moeite" te hebben gedaan om een begin van duiding van zijn atheïsme te geven is vervolgens onredelijk daar hij zijn Facebookprofiel heeft neergelegd; de dreigberichten ivm zijn atheïsme heeft neergelegd en heeft uitgelegd dat hij omwille van zijn atheïsme en het uiten daarvan op sociale netwerken vervolgd zou worden in Irak. Meer kon hij ook niet zeggen of uiten en daarom werd er ook expliciet gevraagd, via zijn raadsman, om een gehoor op het CGVS te plannen om : *"Je pense également que l'audition, brève, à l'Office, ne suffira pas pour établir si oui ou non les éléments invoqués sont suffisants pour déclarer que sa nouvelle demande est recevable ou non et qu'une audition dans de meilleures conditions au CGRA est préférable"*. Hem niet de kans geven zijn verklaringen tijdens gehoord te vervolledigen en hem tegelijkertijd onvolledige en gebrekkige verklaringen verwijten is tegenstrijdig en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid bij de analyse van zijn verzoek, temeer daar verzoeker kwetsbaar blijkt te zijn.

Ten derde, zou de "overtuigd atheïsme" van verzoeker worden betwist - omdat hij niet in staat werd gezet om verwerende partij te kunnen overtuigen, zijn de bedreigingen die verzoeker via sociale netwerken heeft ontvangen, echter reëel en worden niet betwist. Ze bewijzen vervolgens dat verzoeker het risico loopt in Irak om vervolgd te worden of om aan ernstige schade te lijden. Er wordt niet betwist dat verzoeker publiek kritieken uit ten aanzien van de religie. Het feit dat bij de consultatie van zijn facebookaccount op 7 juni 2021 door verwerende partij nog maar "enkele posts zichtbaar waren" is het gevolg van het systematisch aanklachten en blokkeren van verzoekers posts. Zo blijkt uit de lijst in bijlage dat verzoekers publicaties quasi systematisch geblokkeerd zijn omwille van "hate"; "bullying" (stuk 3) en dat zijn account dikwijls geblokkeerd is. De printscreens tonen aan dat verzoeker quasi dagelijks actief is op facebook (stuk 3). Zijn kritieken ten aanzien van de religie en zijn posts worden systematisch door de mensen die hem bedreigen gerapporteerd en ze verdwijnen vervolgens van facebook. Het rapporteren en systematisch blokkeren van zijn posts is ook een aanwijzing dat zijn standpunt slecht is gezien, zelfs afgekeurd en aangevochten.

Verzoeker veranderde zijn privé-profiel naar "publiek" op 3 april 2021, gedurende zijn opname in het psychiatrische ziekenhuis (opname tussen 26.03.2021 en 08.04.2021). Voor zijn opname was verzoeker in één zeer moeilijke psychiatrische situatie en deed een zelfmoordpoging. Zijn opname heeft hem gered en heeft hij vervolgens besloten om publiek de uitspraken van sommige religieuzen, die hij gevaarlijk acht voor de samenleving, aan te vechten en te bekritisieren. Verzoeker was niet in een mentale toestand om na te denken over eventuele "opportunistic redenen" om zijn facebook profiel publiek te maken. Verzoeker was aan het genezen en het publiek aanmaken van zijn profiel was voor hem een deel van de genezing.

Voor wat betreft het volgen van sommige religieuze figuren merkt verzoeker op dat verwerende partij duidelijk een onderzoek "à charge" voert daar het helemaal verbergt of negeert dat verzoeker voornamelijk atheïstische accounts volgt (stuk 4). Het volgen van zekere religieuze figuren heeft als doel zich op de hoogte houden van wat religieuze figuren die een invloed hebben delen op de sociale media en om hun publicaties eventueel te delen en te bekritisieren. Het is dus niet "opmerkelijk" dat verzoeker die als atheïst publiek en openlijk een religie bekritiseert, belangrijke figuren van deze religie volgt om

hun verklaringen aan te vechten. Uiteindelijk kan verwerende partij niet worden gevolgd wanneer het vaststelt dat verzoekers facebookactiviteiten niet veel mensen bereikt, noch dat dit veel negatieve reacties heeft gebracht, en dat hij vervolgens daarvoor bij terugkeer in Irak vervolgd zou worden. Verzoeker werd door verschillende familieleden met de dood bedreigd en ook door vreemdelingen. Verzoeker hoeft niet heel Irak te bereiken met zijn posts, er is maar één vervolger nodig die iemand van zijn familie kan zijn of iemand die zijn posts heeft "gerapporteerd" of iemand die, in het algemeen, athéïsten vervolgd.

Ten slotte, zelfs zou verzoekers athéïsme een opportunistisch karakter hebben - quod non - blijkt uit geen enkele objectieve informatie dat betwistingen over de oprechtheid van de verklaringen en de oprechtheid van de athéïsme een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Irak. De relevante kwestie is te weten of de Iraakse autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van de athéïstische ideeën van verzoeker en van zijn afstand met de islam.

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

« 5.7 (...) Par ailleurs, le Conseil estime à la lecture de l'ensemble des déclarations du requérant et des documents déposés que le motif tiré du caractère supposément opportuniste de la conversion du requérant découle d'une appréciation subjective de ses déclarations et qu'il s'en trouve considérablement amoindri à ce stade-ci de sa demande. Il estime en outre que ce motif manque de pertinence dès lors qu'aucune disposition conventionnelle, légale, ou réglementaire ne prévoit une telle limitation à la reconnaissance du statut de réfugié ou à l'octroi d'une protection subsidiaire » (RvV nr. 231 027 van 9 januari 2020)

Dezelfde redenering geldt in casu, zou men de athéïsme van verzoeker als opportunistisch kunnen beschouwen, quod non in casu. Er bestaat in casu een objectief risico en er werd herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. De bedreigingen die verzoeker kreeg omwille van zijn openlijke kritische positie ten aanzien van de islam op facebook vormen nieuwe elementen die de kans groter maken dat hij als vluchteling zou worden erkend of dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend.

2.3. Conclusie : nood aan internationale bescherming

2.3.1 Profiel van verzoeker

Het kan niet betwist worden dat personen met een profiel als verzoeker het risico lopen om in Irak vervolgd te worden : een afwezige (gedeserteerde) soldaat die athéïst is en die publiek en met revendicaties zijn mening op sociale netwerken deelt. EASO identificeert verschillende profiel-risico's, waaronder:

1) Gedeserteerden van de militaire kracht (p. 56 - stuk 5)

Bepaalde misdrijven die een element van desertie inhouden, worden bestraft met de doodstraf in Irak, zoals :

- desertie om zich bij de vijand aan te sluiten;
- plichtsverzuim van het personeel in de omstandigheden die leiden tot overgave van henzelf of andere leden van de strijdkrachten en overgave van militaire installaties en militaire objecten of militair grondgebied
- het doorgeven van geheime documentatie of informatie aan vijandige mogendheden in vrede of oorlogstijd;
- het aanzetten tot opstand, desertie of overlopen van leden van de strijdkrachten naar de vijand het aanzetten tot insubordinatie of ongehoorzaamheid van andere leden van de strijdkrachten;
- het bekendmaken van militaire operaties en militaire geheimen aan de vijand
- paniek zaaien binnen de strijdkrachten door verkeerde informatie; en
- het heimelijk communiceren met vijandelijke strijdkrachten.
-

Verzoeker heeft het leger verlaten, is naar het buitenland gevlucht, heeft een asielaanvraag ingediend en verspreid publicaties ivm athéïsme en tegen islam op zijn publieke sociale netwerken. Deze elementen kunnen worden gezien als het "heimelijk communiceren met vijandelijke krachten" of nog als insubordinatie. Er bestaat een risico dat verzoeker op disproportionele wijze bestraft wordt omwille van verzwarende omstandigheden in zijn geval.

2) Atheïsten

"Persons who are considered to have abandoned or renounced the religious belief or principles of Islam (apostasy), individuals who have converted from Islam to a new faith, based on their genuine inner belief (converts), those who disbelieve or lack belief in the existence of God or gods (atheists), as well as persons considered to have spoken sacrilegiously about God or Islam (blasphemy) » (vertaling : personen die geacht worden de geloofsovertuiging of de beginselen van de islam te hebben verlaten of afgezworen (geloofsafval), personen die zich op grond van hun oprechte innerlijke overtuiging van de islam tot een nieuw geloof hebben bekeerd (bekeerlingen), personen die niet geloven of niet geloven in het bestaan van God of goden (atheïsten), alsmede personen die geacht worden heiligschennend over God of de islam te hebben gesproken (godslastering) (stuk 5).

Verzoeker kan in verband worden gebracht met verschillende van deze profielen, met name als een gedeserteerde soldaat en Athéïst die kritische en godslasterlijke uitspraken over de Islam heeft gedaan. Islam is de officiële religie in Irak en het wordt beschermd in de Grondwet. De grondwet garandeert vrijheid van godsdienst voor bepaalde godsdiensten. Religies die er niet onder vallen en atheïsten genieten niet van dergelijke vrijheid. Atheïsme is in Irak niet expliciet illegaal, maar de overheid stelt atheïsme doorgaans gelijk met godslastering (blasphemy). Hoewel er in het Iraakse wetboek van strafrecht geen artikelen zijn die voorzien in een directe straf voor atheïsme, wordt de ontheiliging van religies wel bestraft in de Strafwetboek (stuk 6). In maart 2018 werden er arrestatiebevelen uitgevaardigd tegen vier Irakezen op beschuldiging van atheïsme (stuk 5). Personen die zich openlijk als atheïst verklaren, zoals verzoeker, vrezen vervolgingen (stuk 5):

"It is reported that persons who openly admit they are not religious would risk arrest in, for example, Baghdad and the South, whereas in the KRI there would be more freedom of expression with regards to religious beliefs. According to COI sources, Kurds primarily identify themselves in terms of their ethnicity and not their religious affiliation. »

Vrije vertaling : Naar verluidt zouden personen die openlijk toegeven dat zij niet religieus zijn, het risico lopen te worden gearresteerd in bijvoorbeeld Bagdad en het zuiden, terwijl er in de KRI meer vrijheid van meningsuiting zou zijn met betrekking tot religieuze overtuigingen. Volgens COI-bronnen identificeren Koerden zich hoofdzakelijk op grond van hun etnische afkomst en niet op grond van hun religieuze overtuiging.

Atheïsten kunnen worden blootgesteld aan daden die zo ernstig zijn dat zij de drempel van vervolging bereiken (stuk 5). : "The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. killing, violent attacks). Vrije vertaling : "De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen, zouden kunnen worden blootgesteld, zijn van dermate ernstige aard dat zij neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld moord, gewelddadige aanvallen).

3) Gedetineerden en omstandigheden in gevangenissen

Er wordt niet betwist dat verzoeker bij terugkeer gearresteerd zal worden en gedetineerd zal worden omwille van zijn absenteïsme van de Iraakse leger. Zoals EASO vaststelt zijn de omstandigheden van detentie in het algemeen slecht in Irak:

"Detention facilities have been described by UNAMI as seriously overcrowded and with poor infrastructure, including the facilities for juveniles; and children are not always separated from adult detainees. Torture is reported to remain a widespread practice in police detention, interrogation cells, and in prisons. Detained ISIL suspects have been subjected to treatment such as electrocution, solitary confinement, and beatings by investigators. There were reports of deaths in custody following torture or other ill-treatment. International human rights groups documented a wide range of torture and abuses in detention facilities run by the Ministry of Interior and, to a lesser degree, in facilities of the Ministry of Defence and in facilities run by the KRG. In KRI, the access of local and international organisations to detention facilities is also severely limited, rendering monitoring of the situation almost impossible."

Vrije vertaling : Detentiefaciliteiten zijn door UNAMI omschreven als ernstig overbevolkt en met een slechte infrastructuur, met inbegrip van de faciliteiten voor minderjarigen; en kinderen worden niet altijd gescheiden van volwassen gedetineerden. Foltering is naar verluidt nog steeds een wijdverbreide praktijk in politiedetentie, verhoorcellen en gevangenissen. Gedetineerde ISIL-verdachten zijn door onderzoekers onderworpen aan behandelingen zoals elektrocutie, eenzame opsluiting en afranselingen. Er waren meldingen van sterfgevallen in hechtenis als gevolg van foltering of andere vormen van mishandeling. Internationale mensenrechtengroeperingen hebben een breed scala van martelingen en mishandelingen gedocumenteerd in detentiefaciliteiten van het ministerie van Binnenlandse Zaken en, in mindere mate, in faciliteiten van het ministerie van Defensie en in faciliteiten die door de KRG worden

beheerd. In de KRI is de toegang van lokale en internationale organisaties tot detentiefaciliteiten ook ernstig beperkt, waardoor toezicht op de situatie vrijwel onmogelijk is." (stuk 5)

Foltering is wijdverspreid in de Iraakse gevangenissen en dit wordt op internationaal niveau aan de kaak gesteld :

"Des officiers irakiens ont continué à commettre des actes de torture dans un centre de détention à Mossoul au moins jusqu'au début de 2019, plusieurs mois après la divulgation par Human Rights Watch d'allégations d'abus dans cette prison, a déclaré l'organisation aujourd'hui. Le gouvernement irakien n'a pas répondu à deux lettres de Human Rights Watch demandant des informations au sujet de ces allégations. « Si le gouvernement irakien choisit d'ignorer des informations crédibles faisant état d'actes de torture, il n'est pas étonnant que de telles violations persistent », a déclaré Lama Fakih, directeur adjoint du Moyen-Orient à Human Rights Watch. « Que faudra-t-il pour que les autorités prennent les allégations de torture au sérieux ? » En août 2018, Human Rights Watch avait publié un rapport alléguant le recours à la torture dans trois installations relevant du ministère de l'Intérieur à Mossoul. Ce rapport reposait sur les déclarations de deux anciens détenus et du père d'un homme décédé au cours de son interrogatoire. Un ancien détenu, qui avait été incarcéré pendant quatre mois au centre de Faisaliya, avait communiqué à Human Rights Watch les noms de quatre agents du ministère de l'Intérieur qui selon lui avait torturé des détenus."

Vrije vertaling : "Iraakse officieren gingen door met het plegen van martelingen in een detentiefaciliteit in Mosul tot zeker begin 2019, enkele maanden nadat Human Rights Watch beschuldigingen van misbruik in de gevangenis bekendmaakte, zei de organisatie vandaag. De Iraakse regering heeft niet gereageerd op twee brieven van Human Rights Watch waarin om informatie over de beschuldigingen wordt gevraagd. "Als de Iraakse regering ervoor kiest geloofwaardige berichten over martelingen te negeren, is het geen wonder dat dergelijke schendingen blijven voortduren," zei Lama Fakih, plaatsvervangend directeur Midden-Oosten bij Human Rights Watch." Wat is er voor nodig dat de autoriteiten beschuldigingen van marteling serieus nemen?" In augustus 2018 had Human Rights Watch een rapport gepubliceerd waarin het gebruik van marteling in drie faciliteiten onder het ministerie van Binnenlandse Zaken in Mosul werd beweerd. Het verslag is gebaseerd op de verklaringen van twee voormalige gedetineerden en de vader van een man die tijdens een verhoor is overleden. Een voormalige gedetineerde, die vier maanden in de Faisaliya-faciliteit had vastgezeten, had Human Rights Watch de namen gegeven van vier ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die volgens hem gedetineerden hadden gemarteld, (stuk 7)

"Le système carcéral irakien est critiqué de longue date, des membres des forces de sécurité étant accusés de torturer les prisonniers pour obtenir des aveux. «Les autorités doivent s'assurer que les conditions dans les prisons irakiennes ne nourrissent pas davantage de griefs dans le futur», estime Lama Fakih, directrice adjointe de HRW pour le Moyen-Orient."

Vrije vertaling : Het Iraakse gevangenisstelsel wordt al lang bekritiseerd, waarbij leden van de veiligheidstroepen ervan worden beschuldigd gevangenen te martelen om bekentenissen af te dwingen. "De autoriteiten moeten ervoor zorgen dat de omstandigheden in de Iraakse gevangenissen in de toekomst geen aanleiding geven tot verdere grieven", aldus Lama Fakih, plaatsvervangend directeur Midden-Oosten van HRW. (stuk 8)

Verzoeker, waarvan de toekomstige detentie bij terugkeer naar Irak niet betwist wordt, riskeert persoonlijk dergelijke folteringen omdat hij zijn functie als soldaat heeft verlaten, omdat hij naar het buitenland is gevlucht, omdat hij atheïst is en openlijk islam op facebook heeft bekritiseerd, wat in het algemeen kan worden gezien als een attitude van verrader waarvoor hij vervolgens folteringen riskeert.

2.3.2 Toekenning van de vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest vervolgingen omwille van :

- zijn familiale conflict : hij vreest gemarteld te worden en gedood door zijn familieleden en de familieleden van S.;
- zijn desertie/absenteïsme : hij vreest op een disproportionele manier gedetineerd te worden; gemarteld of gedood te worden door de overheden;
- zijn gevangenisstraf : hij vreest gemarteld of gedood te worden in Irak omwille van de algemene condities van gevangene
- zijn atheïsme : hij vreest gedood, gemarteld, gefolterd, gewond te worden door zijn familieleden, de maatschappij of de overheden;

Deze vrezen behoren tot één van de motieven van de Geneefse Conventie daar ze gelinkt zijn aan religie, een politieke mening of het behoren tot een sociale groep. Verzoekende partij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en haar relaas te ondersteunen (supra). Verzoekende partij werd al het slachtoffer van vervolgingen (bedreigingen). De artikelen 48/6 en 48/7 Vw zijn dus van toepassing in deze zaak. Verzoeker moet als vluchteling erkend worden

2.3.3 In ondergeschikte orde, toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Zou verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen omdat er geen gegronde vrees zou zijn voor vervolging wegens zijn godsdienst dan moet verzoeker kunnen genieten van artikel 48/4 VW en de subsidiaire bescherming, omwille van het vrezen van ernstige schade zoals doodstraf en executie (art. 48/4, §2, a)) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (art. 48/4, §2, b))

2.3.4 In nog ondergeschikte orde, vernietiging van de bestreden beslissing

In nog ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de beslissing nietig wordt verklaard, dat zijn volgend verzoek ontvankelijk wordt verklaard en dat zijn zaak voor nader onderzoek naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt verzonden. Een gehoor is noodzakelijk om de nood tot internationale bescherming van verzoeker te evalueren aangezien zijn procedurele noden en zijn profiel en vrezen die noodzakelijk een discussie vereisen, of ten minste die meer dan het antwoorden op voorgeformuleerde vragen vereist."

2.2 Stukken

Volgende stukken, benoemd als volgt, worden bij het verzoekschrift gevoegd:

- Bewijs geblokkeerde publicaties//beperking van zijn account op Facebook;
- Bewijs opvolgingen van atheïstische pagina's;
- EASO, Country Guidance, Iraq (geselecteerde extracten);
- Report on Freedom of expression, oct. 2020;
- HRW july 2019 : <https://www.hrw.org/fr/news/2019/04/18/irak-la-torture-perdure-dansune-prison-de-mossoul>
- LeFigaro: <https://www.lefigaro.fr/flash-actu/irak-human-rights-watch-denonce-des-conditions-de-detention-degradantes-20190704>;

Op 1 maart 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota aan en verwijst hierbij naar volgende rapporten:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt inzake bijzondere procedurele noden: *"De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep"*

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming. De Raad kan nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat verzoeker de rechten moeten kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een (verstandelijke/lichamelijke) beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om

internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij aan verweerder heeft meegedeeld dat hij psychologische problemen heeft die specifieke noden veroorzaken waarna hij citeert uit het administratief dossier. Hij betoogt verder dat er dus specifiek aandacht op zijn medische en psychiatrische situatie werd gevestigd waarbij hij verwijst naar zijn *“gedwongen opname in een psychiatrisch centrum van 26.03.202A tot 08.04.2021”* en op de gevolgen van deze situatie op zijn verklaringen: *“verwarring en verlies van zijn middelen”*.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat uit de voorgelegde documenten in het administratief dossier echter blijkt:

“Er werden in uw dossier verschillende documenten terug gevonden in verband met uw mentale gezondheidstoestand. Uit deze documenten bleek dat u gedurende enige tijd werd gehospitaliseerd ter observatie en ter bescherming van uzelf. Uit deze documenten bleek echter ook dat op 8 april 2021 door de vrederechter van het vierde kanton van Charleroi werd geoordeeld dat deze beschermingsmaatregel werd opgeheven omdat u volgens de dokter niet met een mentale ziekte of psychiatrische decompensatie worstelde. Uit de voorgelegde documenten blijkt verder niet dat uw cognitieve vermogen dermate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en adequate manier uiteen te zetten. In dit verband oordeelde de RVV in het kader van uw beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek dat niet was aangetoond dat uw psychologische toestand u zou hebben verhinderd om de feiten relevant voor uw verzoek op een coherente of consistente wijze kenbaar te maken. Verder bleek niet dat er zich tijdens uw onderhoud op de DVZ in het kader van uw huidig verzoek problemen zouden hebben gesteld en dat u niet in staat zou zijn geweest om de nieuwe elementen met betrekking tot uw volgend verzoek kenbaar te maken aan de asielinstanties.” (eigen onderlijning).

Daar waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de beslissing *“tot plaatsing”* van verzoeker *“onder gedwongen observatie, uitgevaardigd door de procureur des Konings van het parket van Charleroi in het psychiatrisch centrum van het Van Gogh-ziekenhuis”*, kan dit gegeven niet worden aangenomen aangezien de vrederechter van het vierde kanton van Charleroi op 8 april 2021 heeft geoordeeld dat deze beschermingsmaatregel dient te worden opgeheven omdat verzoeker volgens de dokter niet met een mentale ziekte of psychiatrische decompensatie worstelde. Verzoeker gaat hier ten onrechte geheel aan voorbij. Het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vond plaats op de datum van 10 mei 2021. Aangezien de rechterlijke beslissing dateert van kort voordien (8 april 2021), heeft de commissaris-generaal hier terecht naar verwezen en dit eveneens terecht betrokken in zijn beoordeling.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat uit de voorgelegde documenten verder niet blijkt dat verzoeker zijn cognitieve vermogen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een zelfstandige en adequate manier uiteen te zetten. Hij voegt hieraan toe dat de Raad in het kader van het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal inzake verzoeker zijn eerste verzoek oordeelde dat niet was aangetoond dat verzoeker zijn psychologische toestand hem zou hebben verhinderd om de feiten relevant voor zijn verzoek op een coherente of consistente wijze kenbaar te maken. Hij besluit dat verder niet bleek dat er zich tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek problemen zouden hebben gesteld en dat hij niet in staat zou zijn geweest om de nieuwe elementen met betrekking tot zijn volgend verzoek kenbaar te maken aan de asielinstanties. De Raad stelt inderdaad vast dat niets erop wijst dat de mentale en/of psychische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bepaalde specifieke steunmaatregelen, noch dat het gehoor niet met de nodige zorg zou hebben plaatsgevonden zoals hij louter beweert.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet in staat was om op een zelfstandige en adequate manier de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 uiteen te zetten en dat dit namelijk blijkt uit: *“de belangrijke plaats in zijn verklaringen over zijn afwezigheid bij zijn vorige zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* kan verzoeker niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker, zoals overigens blijkt uit het citaat door verzoeker opgenomen in zijn verzoekschrift, wel degelijk elementen heeft aangevoerd die hij benoemt als nieuw en dat hij een heldere uiteenzetting geeft om welke redenen hij deze naar zijn mening niet eerder kon aanbrengen. Uit de in het

verzoekschrift geciteerde en de overige verklaringen in het kader van huidig verzoek afgelegd, blijkt dan ook dat verzoeker wel degelijk in staat is om op een zelfstandige en adequate manier bij huidig volgend verzoek nieuwe elementen aan te voeren en deze toe te lichten. Dit wil evenwel niet zeggen dat de aangevoerde elementen hoe dan ook dienen te worden aanvaard, zoals hierna zal worden toegelicht. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen, laat staan dat hij dit aantoon, dat hij zich in zo een psychiatrische toestand bevond/bevindt dat hij de essentiële elementen van een volgend verzoek niet zou kunnen aanbrengen of het belangrijke niet zou kunnen onderscheiden van het minder belangrijke. De Raad besluit derhalve dat wel degelijk en op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met verzoeker zijn verklaarde psychiatrische toestand. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker verwijst naar de verklaringen aangaande zijn afwezigheid ter terechtzitting, hij er niet in slaagt met zijn betoog afbreuk te doen aan de betreffende motieven in de bestreden beslissing: *“Ten eerste verklaarde u dat u nooit een uitnodiging zou hebben gekregen voor de terechtzitting en dat uw beroep werd afgewezen omdat u niet bij de rechter verscheen (verklaringen MVA nr. 16). Deze stelling raakt kant noch wal. Er dient immers opgemerkt te worden dat, hoewel u zelf niet aanwezig was, wel uw advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat J. RICHIR op de terechtzitting aanwezig was die uw belangen aldaar verdedigde. Voor een uitgebreide motivering van de redenen waarom de RvV de beslissing van het CGVS bevestigde, dient verwezen te worden naar het arrest op datum van 15/03/2021, met nummer: 249033. De brief van uw centrum waarin wordt gesteld dat u niet tijdig op de hoogte werd gebracht van de datum van de zitting verandert hier niets aan.”*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij diende te worden uitgenodigd op het Commissariaat-generaal om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. *In casu* heeft de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). De Raad wijst er nog op dat indien verzoeker van mening is dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (te) kort was om zijn verklaringen uiteen te zetten en/of een pauze nodig was, het zijn verantwoordelijkheid was/is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid heeft benut zijn grieven voor te leggen. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht (zouden kunnen) stellen.

In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een stressvolle omgeving en de gevolgen die hieruit kunnen voortvloeien, merkt de Raad nog op dat aangenomen kan worden dat ieder gehoor gepaard gaat met een zekere vorm van stress. De Raad herhaalt hierbij dat uit de in het verzoekschrift geciteerde en de overige verklaringen in het kader van huidig verzoek afgelegd, blijkt dat verzoeker wel degelijk in staat is om op een zelfstandige en adequate manier concrete en heldere verklaringen af te leggen.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet op afdoende en overtuigende wijze aan dat hij bijzondere procedurele noden had en er bepaalde specifieke steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat de vorige beoordeling onverkort blijft gelden, en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij

gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Op 13 mei 2020 nam het Commissariaat-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan zijn vrees voor de familie en de stam van S., en de straf die verzoeker omwille van desertie zou vrezen geen vervolging is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker werd bij arrest van de Raad met nummer 249 033 van 15 februari 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 april 2021 dient verzoeker huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart dat hij niet de kans heeft gekregen de zitting op de Raad bij te wonen en dat zijn beroep hierdoor werd afgewezen. Hij legt een nieuwe verstotingsbrief neer van de stam en zijn familie. Hij legt eveneens een veroordeling neer tot een gevangenisstraf van vier jaar. De aanvankelijke straf van 6 maanden die hij had gekregen zou verzwaaard zijn. Hij zou bovendien dreigberichten op Facebook hebben ontvangen en hij voert aan dat hij in Irak voor zijn leven vreest omdat hij atheïst is.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van het (opvang)centrum waarin staat dat hij nooit de uitnodiging voor de zitting op de Raad heeft ontvangen, een vonnis van de Iraakse rechtbank waarin verzoeker tot vier jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld, een verstotingsbrief van de familie en de stam, enkele screenshots

die hij gemaakt heeft van de bedreigingen gestuurd door zijn familie en zijn vader, bedreigingen van een oom die in Finland verblijft, documenten in verband met zijn medische toestand en een verwijzing van zijn advocaat naar de EASO *Guidelines* Irak van 2019.

2.3.6. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat de straf die verzoeker omwille van desertie zou vrezende geen vervolging is, zoals bedoeld in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst hiernaar in zijn verzoekschrift en hij geeft aan dat werd geoordeeld dat er “*minstens*” sprake moet zijn van “*onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf*” en dat een gevangenisstraf van 6 maanden niet disproportioneel of onevenredig was. Verzoeker zet verder uiteen dat hij bij zijn huidig verzoek een nieuw vonnis neerlegt waarbij de vorige gevangenisstraf van 6 maanden verhoogd werd tot 4 jaar en hij meent dat de verzwaarde gevangenisstraf “*duidelijk disproportioneel en onevenredig is, en dus, een vervolging vormt in de zin van artikel 1, A, 2° van de Vluchtelingenverdrag of een ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, of ten minste een nieuw element is die de kans groter maakt voor verzoeker om als vluchteling erkend te worden of de subsidiaire bescherming te krijgen*”. Verzoeker voert verder aan dat het niet verwonderlijk is dat wettelijke bepalingen niet worden nageleefd, aangezien de straf zich “*in een kader van onrecht en vervolgingen bevindt*”. Verzoeker vermoedt dat hij veroordeeld werd op basis van absenteïsme in plaats van desertie omwille van het feit dat een sanctie voor absenteïsme gemakkelijker opgelegd kan worden, in tegenstelling tot de sanctie voor desertie, waarbij verschillende voorwaarden vervuld moeten worden en het bewijs dient geleverd te worden door de Iraakse overheden. Verzoeker meent dat de verhoging van zijn straf tot 4 jaar, terwijl de strafwet enkel een gevangenisstraf van 3 jaar voorziet, een bewijs vormt dat hij het slachtoffer is van een onevenredige en disproportionele procedure. Verder wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat de materiële fout in verband met het bedrag van de boete “*niet redelijk de authenticiteit van het vonnis ter kwestie*” kan stellen.

Zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, werd door de Raad in zijn arrest met nummer 249 033 van 15 februari 2021 naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker geoordeeld dat de strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering *in se* geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie. Er werd geoordeeld dat dit niet het geval was.

Na hiernaar te hebben verwezen, wordt in de bestreden beslissing op goede grond het volgende vastgesteld: “*Wegens enkele inhoudelijke fouten kan niet aangenomen worden dat dit een authentiek document zou zijn. Zo blijkt uit dit vonnis dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar op basis van artikel 33 van de militaire strafwet nummer 19 van 2007. Uit nazicht van deze Iraakse militaire strafwet blijkt echter dat artikel 33 gaat over absenteïsme en afwezigheid. Artikel 33 houdt concreet in dat wie afwezig is van zijn eenheid of zijn standplaats voor een duur van meer dan 15 dagen (voor lagere rangen) of 10 dagen (voor officieren) en dit zonder legale rechtvaardiging, gestraft zal worden met een gevangenisstraf die niet meer dan drie jaar overschrijdt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Aangezien u reeds langer dan 15 dagen uit de dienst bent en u in het verleden volgens eigen verklaringen reeds veroordeeld zou zijn geweest omwille van desertie, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u op basis van absenteïsme tot een gevangenisstraf veroordeeld zou worden en niet op basis van desertie. Het artikel dat gaat over desertie is artikel 35 van dezelfde militaire strafwet (nummer 19 van 2007). Het feit dat u volgens artikel 33 van de strafwet zou zijn veroordeeld en niet volgens artikel 35 lijkt niet correct. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van dit document. In dit vonnis staat tevens een inconsistentie met betrekking tot de geldboete waartoe u veroordeeld werd. In cijfers werd in dit vonnis genoteerd dat u ‘13.000’ dinar zou moeten betalen. Voluit werd er genoteerd dat u honderddertigduizend dinar schuldig zou zijn. Deze vaststelling ondermijnt de authenticiteit van dit document verder.*”

De commissaris-generaal stelt aldus vast dat uit het voorgelegde vonnis blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar op basis van artikel 33 van de militaire strafwet nummer 19 van 2007 en dat uit nazicht van deze Iraakse militaire strafwet echter blijkt dat artikel 33 over absenteïsme en afwezigheid gaat en voorziet in een gevangenisstraf die niet meer dan drie jaar overschrijdt. Verzoeker kan vooreerst niet overtuigen door voor te houden dat hij zou zijn veroordeeld voor absenteïsme omdat dit gemakkelijker zou zijn. Zoals de commissaris-generaal terecht motiveert,

lijkt het aangezien verzoeker reeds langer dan 15 dagen uit dienst is en hij in het verleden volgens eigen verklaringen reeds veroordeeld zou zijn geweest omwille van desertie, weinig waarschijnlijk dat hij op basis van absenteïsme tot een gevangenisstraf veroordeeld zou worden en niet op basis van desertie. Verzoeker slaagt er niet in met concrete argumenten hier een ander licht op te werpen. De Raad merkt hierbij ook op dat het eigenaardig voorkomt dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 16) verklaart dat hij in Irak werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en hij vervolgens stelt: *"Intussen is de straf verzwaard."*, en verzoeker aldus aangeeft dat de oorspronkelijke straf werd verhoogd, doch hierbij niets vermeldt over voormeld gewijzigde artikel tijdens het gehoor.

Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke uitleg waar hij een algemeen verweer voert dat omdat het vonnis de uiting is van een onevenredige, onredelijke en dus onwettige sanctie, het niet verwonderlijk is dat wettelijke bepalingen niet nageleefd worden *"aangezien de straf zich in een kader van onrecht en vervolging bevindt"* of dat de verhoging van zijn straf tot vier jaar, hoewel het betreffende artikel 33 een gevangenisstraf voorziet die niet meer dan drie jaar overschrijdt, het bewijs vormt dat hij het slachtoffer is van een onevenredige en disproportionele procedure. De Raad acht het opmerkelijk dat, nadat in zijn arrest van 15 februari 2021 in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld: *"10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn vrees te worden opgesloten omwille van zijn desertie. Deze motivering luidt als volgt:*

"Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.14) heeft u een vonnis van de militaire rechtbank neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd hebben omdat u gedeserteerd bent (document 6). Strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit het vonnis dat u voorlegt blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. U verklaart letterlijk geen probleem te hebben met het leger, omdat u na de gevangenisstraf van zes maanden weer vrij zou komen (CGVS, p.14). Daarnaast kan opgemerkt worden dat u vrijwillig bij het leger bent beginnen werken (CGVS, p.5). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden."

De motiveringen in de bestreden beslissing inzake verzoekers desertie uit het leger vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en worden, aangezien ze niet worden betwist, door de Raad overgenomen. Verweerder wordt bijgetreden waar hij stelt dat strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie. Dit is niet het geval." (eigen onderlijning), verzoeker vervolgens in het kader van zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming een vonnis bijbrengt, waarbij hij slechts algemeen beweert niet de kans te hebben gekregen het voor te leggen bij de Raad en waaruit zou blijken dat de straf zou zijn verhoogd, om vervolgens voormeld standpunt in te nemen dat dit de uiting is van een onevenredige, onredelijke en dus onwettige sanctie en dat de verhoging tot vier jaar duidelijk disproportioneel en onevenredig is. Dit komt de geloofwaardigheid van verzoeker(s document) dan ook niet ten goede. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker met een louter algemeen verweer in zijn verzoekschrift de bevindingen van de commissaris-generaal tracht om te keren, doch hierin niet slaagt. Zijn verweer doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, gestoeld op concrete en objectieve informatie vervat in het administratief dossier.

Waar verzoeker nog louter en algemeen poneert dat de materiële fout in verband met het bedrag van de boete *"niet redelijk de authenticiteit van het vonnis ter kwestie"* kan stellen, slaagt hij er evenmin in afbreuk te doen aan de pertinent vastgestelde inconsistentie. De commissaris-generaal besluit dan ook

terecht dat deze vaststelling de authenticiteit van dit document verder ondermijnt en vervolgens dat het feit dat verzoeker mede op basis van dit document, waarvan vermoed kan worden dat het frauduleus is, een nieuw verzoek tot internationale bescherming indient, afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.7. In dit kader en in zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn vrees naar aanleiding van het familiale conflict, beklemtoont de Raad nog dat de desbetreffende vrees, die aan de basis zou liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissing in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. In zoverre de door verzoeker bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen een voortzetting vormen van het door hem eerder ingeroepen relaas dat bij zijn vorig, eerste verzoek ongeloofwaardig werd bevonden, wordt dienaangaande in de bestreden beslissing op goede grond het volgende vastgesteld: *“Verder dient opgemerkt te worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vrees voor de familie van S. en dat deze beslissing door de RvV wordt bevestigd. Ook tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming verwijst u onrechtstreeks naar deze motieven. U verklaarde immers dat uw verzoek tot internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen omdat u niet voldoende bewijzen zou hebben. Nadien deed u uw uiterste best om bijkomende bewijzen te verzamelen, maar aangezien u deze niet kon voorleggen bij de RvV diende u dit nieuwe volgende verzoek in (verklaringen MVA nr. 16). Hieruit blijkt dan ook dat deze bewijzen zouden kaderen binnen de motieven die u reeds in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming had aangehaald. Het feit dat u nog steeds blijft vasthouden aan iets dat op geen enkele manier als bewezen wordt beschouwd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en zorgt ervoor dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen.”*

2.3.8. Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden wat betreft zijn verklaringen in zijn verzoekschrift omtrent zijn voorgehouden atheïsme.

Zo voert hij aan het niet eens te zijn met de vaststelling dat hij nooit eerder aanhaalde dat hij atheïst zou zijn. De Raad wijst echter op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Ten derde verklaarde u dat u atheïst zou zijn. Uw familie zou een verstotingsbrief hebben opgesteld en meerdere familieleden stuurden u dreigberichten. Uw vader zou u hebben gestuurd dat u door de stam verstoten werd en u bij terugkeer naar Irak vermoord zou worden omdat u een ketter en atheïst bent (verklaringen MVA nr. 16 en nr. 18).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit voorgehouden atheïsme.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw algehele geloofwaardigheid is aangetast omwille van het feit dat u frauduleuze documenten voorlegde en u ondanks uw eerdere weigeringsbeslissing blijft volharden in uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas (cfr. supra), waardoor dan ook niet zomaar geloof gehecht kan worden aan deze bewering.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet eerder aanhaalde dat u atheïst zou zijn. Wanneer u tijdens uw onderhoud op de DVZ op 6 maart 2019 werd gevraagd naar uw religie, gaf u aan zich als moslim te identificeren en noch soenniet noch sjiit te zijn (DVZ verklaringen dd. 6/3/2019 nr. 9 p. 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS op 3 maart 2020 gaf u aan sjiitische moslim te zijn, maar haalde u aan uw godsdienst niet te praktiseren (CGVS dd. 3/3/2020 p. 3). Noch tijdens uw beroepsprocedure, middels het verzoekschrift van uw advocaat opgesteld op 15 juni 2020, noch tijdens de terechtzitting op 4 februari 2021 werd aangehaald dat u atheïst zou zijn of dat u omwille van deze reden vervolging in Irak zou moeten vrezen. Op 22 april 2021 diende u voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. U werd op 10 mei 2021 geïnterviewd, amper drie maand na het vonnis dat door de RvV werd uitgesproken, waarbij u screenshots voorlegde van uw Facebookprofiel met daarop een boek (vermoedelijk de koran) waarvan de pagina's in brand staan. U verklaarde dat u op Facebook bedreigingen kreeg van uw familie omdat u uw religie had verlaten. U zou eveneens bedreigingen krijgen van vreemden omdat uw Facebookaccount een openbaar profiel was. De eerste dreigberichten die u zou gekregen hebben dateren van 3 april (verklaringen MVA nr. 18), wat zou willen zeggen dat u reeds daarvoor atheïstische ideeën verspreidde. Van iemand die opgegroeid is in een religieuze context – waar meer dan de helft van de bevolking moslim is en waarbij islam in de grondwet werd geschreven

– kan verwacht worden dat hij de godsdienst waarmee hij is opgegroeid en waarvan zijn dagelijks leven doordrongen was niet zomaar verlaat en dat een heel proces aan deze beslissing – die immers drastische gevolgen op alle vlakken van zijn leven zou hebben - vooraf gaat. Het is niet geloofwaardig dat u op zo'n korte termijn, nl. na de zitting op de RvV op 4 februari 2021 en vóór deze eerste dreigberichten begin april zulke ingrijpende levenskeuze zou maken en uw nieuwe levensvisie reeds in deze periode op sociale media en met uw familie zou hebben gedeeld. Indien u daadwerkelijk zo een overtuigd atheïst zou zijn dat u de nood voelt deze visie met de hele wereld te delen, kan van u verwacht worden dat u reeds langer met deze atheïstische ideeën zou rondlopen, dat u reeds eerder zou hebben stilgestaan bij de risico's en de vrees die deze levensvisie met zich meebrachten in uw land van herkomst (u haalt zelf aan dat u omwille van het feit dat u atheïst bent gedood zou worden in Irak (MVA verklaringen nr. 19)) en dat u uw atheïstische gedachtegoed en de problemen die dit met zich zou kunnen meebrengen dan ook veel eerder tijdens uw asielparcours zou hebben aangehaald. Het feit dat u dit totaal niet hebt gedaan, om dan plotsklaps, heel kort nadat uw eerste verzoek definitief werd geweigerd en vlak voor uw tweede verzoek, uiterst scherpe en publieke boodschappen tegen religie op sociale media te beginnen plaatsen, doet vermoeden dat deze uitspraken louter uit opportunistische redenen in het kader van uw asielprocédure zijn gedaan om de voorwaarden te proberen scheppen teneinde een statuut van internationale bescherming en verblijfsrecht in België te bekomen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze concrete vaststellingen te verschonen, laat staan te weerleggen. Zo stelt de commissaris-generaal terecht: *“Van iemand die opgegroeid is in een religieuze context – waar meer dan de helft van de bevolking moslim is en waarbij islam in de grondwet werd geschreven – kan verwacht worden dat hij de godsdienst waarmee hij is opgegroeid en waarvan zijn dagelijks leven doordrongen was niet zomaar verlaat en dat een heel proces aan deze beslissing – die immers drastische gevolgen op alle vlakken van zijn leven zou hebben - vooraf gaat. Het is niet geloofwaardig dat u op zo'n korte termijn, nl. na de zitting op de RvV op 4 februari 2021 en vóór deze eerste dreigberichten begin april zulke ingrijpende levenskeuze zou maken en uw nieuwe levensvisie reeds in deze periode op sociale media en met uw familie zou hebben gedeeld.”* Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet plots tussen het arrest van de Raad van 15 februari 2021 en het indienen van zijn tweede verzoek atheïst is geworden, en zijn reflectie en beschouwing al een lange tijd aan de gang waren, tracht hij zich opnieuw te beroepen op een gebrek aan de kans om *“zijn proces”* uit te leggen. Zoals hiervoor uiteengezet, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen waarbij verzoeker in de gelegenheid gesteld werd deze, en derhalve zijn beweerde proces van reflectie en beschouwing, ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hoe dan ook slaagt verzoeker er niet in dienstige argumenten aan te voeren die een ander licht werpen op voormelde motieven. Verzoeker uit de kritiek dat men hem verwijt *“zomaar”* op *“zo'n korte termijn”* zulke ingrijpende levenskeuze te hebben gemaakt, doch kan niet worden bijgetreden in zijn pogingen om indicaties in zijn verklaringen naar voren te schuiven waaruit zou blijken dat zijn *“afstand met de islam en zijn religie”* al aanwezig was in zijn eerste verzoek of dat het *“begin van deze verandering (...) reeds zichtbaar (was)”* in zijn eerste verzoek. In dit licht wijst de Raad tevens op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing: *“Noch tijdens uw beroepsprocedure, middels het verzoekschrift van uw advocaat opgesteld op 15 juni 2020, noch tijdens de terechtzitting op 4 februari 2021 werd aangehaald dat u atheïst zou zijn of dat u omwille van deze reden vervolging in Irak zou moeten vrezen.”* hetgeen opnieuw niet strookt met het betoog van verzoeker dat hij zich gedurende een lange periode zou hebben geïnformeerd of voorbereid maar niet de kans zou hebben gekregen om *“zijn proces”* uit te leggen. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, kan indien verzoeker daadwerkelijk zo een overtuigd atheïst zou zijn dat hij de nood voelt deze visie met de hele wereld te delen, van hem verwacht worden: *“dat u reeds langer met deze atheïstische ideeën zou rondlopen, dat u reeds eerder zou hebben stilgestaan bij de risico's en de vrees die deze levensvisie met zich meebrachten in uw land van herkomst (u haalt zelf aan dat u omwille van het feit dat u atheïst bent gedood zou worden in Irak (MVA verklaringen nr. 19)) en dat u uw atheïstische gedachtegoed en de problemen die dit met zich zou kunnen meebrengen dan ook veel eerder tijdens uw asielparcours zou hebben aangehaald.”* hetgeen dus niet het geval is en verzoeker toont het tegendeel niet aan. Verzoeker weerlegt de concrete vaststelling dat hij niet eerder aanhaalde dat hij atheïst zou zijn, niet, noch maakt hij hard dat hij zijn kennis over atheïsme doorheen de tijd heeft versterkt, zoals hij louter beweert.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat wat eerst een intern en persoonlijk proces en reflectie was, uiteindelijk publiek werd meegedeeld op het internet, en dat dit hetgeen was wat veranderde tussen zijn eerste en tweede asielaanvraag. De Raad sluit zich dan ook aan bij de commissaris-generaal waar hij voormeld motief besluit met: *“Het feit dat u dit totaal niet hebt gedaan, om dan plotsklaps, heel kort nadat uw eerste*

verzoek definitief werd geweigerd en vlak voor uw tweede verzoek, uiterst scherpe en publieke boodschappen tegen religie op sociale media te beginnen plaatsen, doet vermoeden dat deze uitspraken louter uit opportunistische redenen in het kader van uw asielprocedure zijn gedaan om de voorwaarden te proberen scheppen teneinde een statuut van internationale bescherming en verblijfsrecht in België te bekomen.”

De commissaris-generaal stelt verder terecht dat kan worden verwacht dat verzoeker voldoende duiding kan brengen omtrent zijn voorgehouden atheïsme: *“Voorts bleek uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat uw atheïsme voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging. Van iemand die verklaart dat hij zijn godsdienst heeft afgezworen, hoewel hij is opgegroeid in een islamitische context, kan verwacht worden dat hij overtuigende verklaringen zou afleggen omtrent zijn nieuwe levensvisie, dat hij zou kunnen uitleggen hoe hij hierbij komt, hoe lang hij deze overtuiging al zou hebben en welke vrees hij hier in het verleden reeds door zou hebben gekend. U laat echter na dit te doen. Wanneer u tijdens uw onderhoud op de DVZ in het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming de kans werd gegeven te vertellen over de nieuwe elementen op basis waarvan u uw verzoek tot internationale bescherming had ingediend, vermeldde u niets over uw voorgehouden atheïsme. Enkel wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer vertelde u dat u atheïst bent. Hieromtrent verklaarde u enkel dat u als atheïst in de heilige stad in stukken gesneden zou worden en op vuur zou worden gebakken. In Irak zou u niet de kans hebben over het bestaan van God en over het atheïsme te discussiëren (verklaringen MVA nr. 19). U deed tijdens dit interview, dat bedoeld is om de nieuwe elementen toe te lichten die het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zouden kunnen aantonen, geen enkele moeite om ook maar enigszins een begin van duiding te geven bij uw beweerde atheïsme. Deze gebrekkige verklaringen omtrent uw atheïsme doen wederom afbreuk aan uw voorgehouden profiel.”*

De Raad wijst erop dat van iemand die verklaart dat hij zijn godsdienst heeft afgezworen, hoewel hij is opgegroeid in een islamitische context, inderdaad kan verwacht worden dat hij zijn nieuwe levensvisie en zijn beweegredenen hiertoe uitvoerig kan toelichten. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming faalt verzoeker hierin. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker, wanneer hem de mogelijkheid werd gegeven te vertellen over de nieuwe elementen op basis waarvan hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 16), niets vermeldde over zijn voorgehouden atheïsme. Verzoeker zet niet op afdoende wijze uiteen welke persoonlijke, inherente redenen hij heeft om nu als atheïst door het leven te gaan, wat de oprechtheid van zijn nieuwe levensvisie ondergraaft. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw het verweer voert dat hij niet de kans zou hebben gekregen hierover te vertellen tijdens het *“korte interview”* bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hem niet de kans werd geboden zijn gehoor te vervolledigen, herhaalt de Raad dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om nieuwe elementen toe te lichten (verklaring volgend verzoek) en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet). Tevens herhaalt de Raad dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker was tijdig te signaleren dat het gehoor te kort was en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen, wat hij heeft nagelaten. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker op de vraag: *“Heeft u nog iets toe te voegen?”* uitdrukkelijk *“Neen”* antwoordde. De gebrekkige verklaringen van verzoeker over zijn atheïsme doen, zoals de commissaris-generaal terecht besluit, wederom afbreuk aan zijn voorgehouden profiel.

Verzoeker steunt zich vervolgens op en verwijst naar zijn Facebookprofiel waardoor het hem verwijten geen enkele moeite te hebben gedaan om een begin van duiding van zijn atheïsme te geven naar zijn mening onredelijk is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn met, doch er niet in slaagt concrete argumenten aan te voeren die een ander licht werpen op volgende motivering van de bestreden beslissing:

“De screenshots die u voorlegde van uw Facebookprofiel vormen geen bewijs van uw overtuigd atheïsme, noch kunnen zij aantonen dat u omwille van uw activisme op sociale media een gegronde vrees voor vervolging in Irak zou dienen te koesteren.

Na onderzoek op sociale media op 1 juni 2021 werd uw Facebookprofiel op naam van ‘N.S.’ terug gevonden. Hieruit bleek dat u van 3 april 2021 tot en met 16 mei 2021 bijna dagelijks posts op dit profiel zette waarin u zich kritisch tegenover religie opstelt (hier werden echter geen afdrucken van genomen door de medewerker van het CGVS die uw profiel consulteerde). Bij een nieuwe consultatie van uw profiel op 7 juni 2021 waren nog slechts enkele van dergelijke posts zichtbaar, net zoals bij consultatie

van uw profiel op 6 augustus 2021 (waarvan in beide gevallen wel afdrukken werden genomen, zie bijlage in uw administratief dossier).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de eerste posts die zichtbaar waren en zijn (laatste consultatie dd. 08/06/2021) op dit profiel gedaan werden op 3 april 2021, luttele weken voor uw tweede verzoek tot internationale bescherming en ongeveer twee maand na de bevestiging van de weigeringsbeslissing door de RvV. Dit kan betekenen dat dit Facebookprofiel pas dan werd aangemaakt, of dat de privacy-instellingen op dat moment werden gewijzigd en 'publiek' werden gezet – wat er dan ook alle schijn van heeft dat dit Facebookprofiel louter voor opportunistische redenen wordt gebruikt in het kader van uw asielprocedures. Daarenboven bleek dat u met dit Facebookprofiel pagina's likete van enkele religieuze figuren, zoals bijvoorbeeld Ahmed Al-Waeli, een prominente Arabische sjiitische geleerde, Abdul Basit Abdul Samad, een Egyptische sjeik en populaire recitator van de Koran en van de Irakese groot-Ayatollah Mohammad al-Sadr, wat vreemd en opmerkelijk is indien u zichzelf als een overtuigd atheïst beschouwt.

Er kan verder niet aangenomen worden dat u omwille van deze door manifest opportunisme ingegeven activiteiten op sociale media in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Omwille van bovenstaande vaststellingen, waarbij geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van beweerde uw atheïstische overtuiging, kan immers niet aangenomen worden dat de mensen die in Irak dicht bij u staan en u zouden kennen, zouden geloven dat u zich daadwerkelijk van de Islam had afgewend. Hoewel uw Facebookposts potentieel door iedereen gezien konden worden, kan bovendien niet aangenomen worden dat u met uw Facebookactiviteiten veel mensen bereikte, noch dat dit veel negatieve reacties teweeg zou hebben gebracht. Bij de consultatie van uw profiel op 1 juni 2021 bleek dat de post van u die het meeste reacties uitlokte 28 'likes' kreeg. Deze 'likes' (waarmee een emotie kan overgebracht worden, zoals bijvoorbeeld door middel van een hartje, een lachend, droevig of kwade emoticon), waren daarenboven hoofdzakelijk positief. Bij de consultatie van uw profiel op 7 juni 2021 en op 6 augustus 2021 (cf. afdrukken in bijlage) bleken de nog zichtbare posts hooguit enkele reacties (likes of comments) teweeg te hebben gebracht. Omwille van het duidelijk opportunistische karakter van deze activiteiten en de beperkte reikwijdte ervan, kan verder niet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Irak deze activiteiten op sociale media zou verderzetten. U kan niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van deze posts die u gedurende slechts een korte periode en uit opportunistische motieven vanuit België op Facebook plaatste, in de toekomst in Irak zou worden vervolgd.

Uit dit alles kan niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te lopen in Irak omwille van uw profiel. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u een overtuigd atheïst zou zijn. Het loutere feit niet te geloven of geen praktiserend moslim te zijn is niet genoeg voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging."

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde screenshots van zijn Facebookprofiel geen bewijs vormen van zijn overtuigd atheïsme, noch kunnen zij aantonen dat hij omwille van zijn activisme op sociale media een gegronde vrees voor vervolging in Irak dient te koesteren. In het bijzonder wordt er gewezen op (i) het moment waarop de eerste berichten op het Facebookprofiel van verzoeker verschenen; (ii) het feit dat het vreemd en opmerkelijk is dat verzoeker ook profielen 'likete' van religieuze figuren; (iii) het feit dat niet aangenomen kan worden dat verzoekers' Facebookactiviteiten veel mensen bereikten, noch dat deze veel negatieve reacties teweeg zouden hebben gebracht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker geen argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Verzoeker betoogt, met verwijzing naar het stuk 3 "Bewijs geblokkeerde publicaties // beperking van zijn account op Facebook" dat hij voegt bij zijn verzoekschrift, dat hij nog quasi dagelijks actief is op Facebook en dat zijn publicaties en account quasi systematisch of dikwijls geblokkeerd worden, hetgeen zou verklaren dat er op 7 juni 2021 nog slechts enkele meldingen zichtbaar waren. Nog daargelaten de vaststelling dat het stuk 3, evenals het stuk 4 "Bewijs opvolgingen van athéïstische pagina's", slechts kopieën betreffen die gemakkelijk geësceneerd of zelf gefabriceerd kunnen worden waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden en hieruit derhalve niet kan worden afgeleid dat zijn standpunt werd afgekeurd of aangevochten of dat hij voornamelijk atheïstische accounts volgt zoals verzoeker beweert, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee geen ander licht werpt op de vaststelling: "Vooreerst

dient opgemerkt te worden dat de eerste posts die zichtbaar waren en zijn (laatste consultatie dd. 08/06/2021) op dit profiel gedaan werden op 3 april 2021, luttele weken voor uw tweede verzoek tot internationale bescherming en ongeveer twee maand na de bevestiging van de weigeringsbeslissing door de RvV. Dit kan betekenen dat dit Facebookprofiel pas dan werd aangemaakt, of dat de privacy-instellingen op dat moment werden gewijzigd en 'publiek' werden gezet – wat er dan ook alle schijn van heeft dat dit Facebookprofiel louter voor opportunistische redenen wordt gebruikt in het kader van uw asielprocedures.”

Verzoeker voert verder aan dat hij zijn Facebookprofiel veranderde naar “publiek” op 3 april 2021, gedurende zijn opname in het psychiatrische ziekenhuis tussen 26 maart 2021 en 8 april 2021 en dat hij niet in een mentale toestand was om na te denken over eventuele “opportunistische redenen” om zijn profiel publiek te maken. De Raad beklemtoont echter dat de vrederechter van het vierde kanton van Charleroi op 8 april 2021 heeft geoordeeld dat deze beschermingsmaatregel diende te worden opgeheven omdat verzoeker volgens de dokter niet met een mentale ziekte of psychiatrische decompensatie worstelde. Verzoeker kan hierop dan ook niet dienstig steunen in een poging de vaststellingen te verklaren of te verschonen.

Evenmin slaagt verzoeker erin een aannemelijke verklaring te bieden voor de vaststelling dat bovendien bleek dat verzoeker met dit Facebookprofiel pagina's 'likete' van enkele religieuze figuren door een louter algemeen verweer te voeren in zijn verzoekschrift dat hij bepaalde religieuze figuren volgde op Facebook om zo op de hoogte te blijven van wat zij deelden op sociale media, en eventueel hun publicaties te delen en te bekritisieren. Zoals de commissaris-generaal aangeeft, is het 'liken' van voormelde profielen vreemd en opmerkelijk indien verzoeker zichzelf als een overtuigd atheïst beschouwt en verzoeker slaagt er niet in deze concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker houdt verder voor dat hij niet heel Irak hoeft te bereiken met zijn meldingen, er maar één “vervolger” nodig is die iemand van zijn familie kan zijn of iemand die zijn meldingen heeft gerapporteerd of iemand die, in het algemeen, atheïsten vervolgt, en dat zelfs al zou verzoekers atheïsme een opportunistisch karakter hebben, de relevante kwestie is te weten of de Iraakse autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van de atheïstische ideeën van verzoeker en van “zijn afstand met de islam”. De Raad stelt echter vast dat verzoeker met zijn algemeen (hypothetisch) betoog voorbijgaat aan, minstens er niet in slaagt afbreuk te doen aan volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Er kan verder niet aangenomen worden dat u omwille van deze door manifest opportunisme ingegeven activiteiten op sociale media in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Omwille van bovenstaande vaststellingen, waarbij geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van beweerde uw atheïstische overtuiging, kan immers niet aangenomen worden dat de mensen die in Irak dicht bij u staan en u zouden kennen, zouden geloven dat u zich daadwerkelijk van de Islam had afgewend. Hoewel uw Facebookposts potentieel door iedereen gezien konden worden, kan bovendien niet aangenomen worden dat u met uw Facebookactiviteiten veel mensen bereikte, noch dat dit veel negatieve reacties teweeg zou hebben gebracht. Bij de consultatie van uw profiel op 1 juni 2021 bleek dat de post van u die het meeste reacties uitlokte 28 'likes' kreeg. Deze 'likes' (waarmee een emotie kan overgebracht worden, zoals bijvoorbeeld door middel van een hartje, een lachend, droevig of kwade emoticon), waren daarenboven hoofdzakelijk positief. Bij de consultatie van uw profiel op 7 juni 2021 en op 6 augustus 2021 (cf. afdrukken in bijlage) bleken de nog zichtbare posts hooguit enkele reacties (likes of comments) teweeg te hebben gebracht. Omwille van het duidelijk opportunistische karakter van deze activiteiten en de beperkte reikwijdte ervan, kan verder niet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Irak deze activiteiten op sociale media zou verderzetten. U kan niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van deze posts die u gedurende slechts een korte periode en uit opportunistische motieven vanuit België op Facebook plaatste, in de toekomst in Irak zou worden vervolgd.” (eigen onderlijning).

Ten slotte meent verzoeker dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert en hij verwijst hierbij naar eerdere rechtspraak van de Raad. Verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 231 027 van 9 januari 2020 van de Raad is *in casu* niet dienstig. Er dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde. De Raad wijst er in dit verband op dat ieder verzoek om internationale bescherming, zoals ook bepaald in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale

bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, hetgeen *in casu* gebeurt.

2.3.9. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie die hij tevens toevoegt als stukken 5, 6, 7 en 8 bij zijn verzoekschrift, wijst de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker verwijst in dit kader opnieuw naar het feit dat hij zou zijn gedeserteerd, atheïst zou zijn en naar zijn publicaties op zijn publieke sociale netwerken, en de gevolgen die hij hierdoor zou ondergaan bij terugkeer naar Irak. De Raad wijst vooreerst op volgend pertinent motief van de bestreden beslissing: *“Wat het schrijven van uw advocaat dd. 10/06/2021, waarbij wordt verwezen naar uw atheïsme en informatie in de EASO Country Guidance Irak van 2019, waaruit blijkt dat atheïsten een risico op vervolging lopen in Irak, dient te worden opgemerkt dat het CGVS het feit dat u atheïst zou zijn niet geloofwaardig acht omwille van het manifest opportunistische karakter van deze bewering. Het CGVS acht het ook niet geloofwaardig dat u als atheïst zou worden gepercipieerd omwille van het posten van enkele berichten op sociale media met een beperkt bereik.”* Er kan genoegzaam verwezen worden naar hogerstaande bespreking en vaststellingen waaruit blijkt om welke redenen de door verzoeker herhaalde elementen niet kunnen worden aanvaard.

2.3.10. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in het minst in op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de verstotingsbrief van zijn stam en de screenshots op goede grond wordt opgemerkt: *“U legde eveneens een verstotingsbrief voor van uw stam. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van dit document slechts een kopie neerlegt waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Dit document heeft bovendien onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.*

Aan de screenshots die u voorlegde en waarvan u verklaart dat ze bedreigingen bevatten van onder andere uw vader en uw oom H. H. (verklaringen MVA nr. 18) kan evenmin enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze makkelijk geësceneerd of zelf gefabriceerd kunnen worden.”

Deze pertinente motieven blijven, aangezien ze door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, minstens geenszins worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij *“voor vervolging wegens zijn godsdienst”* moet *“kunnen genieten van artikel 48/4 VW en de subsidiaire bescherming, omwille van het vrezen van ernstige schade zoals doodstraf en executie (art. 48/4, §2, a)) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (art. 48/4, §2, b))”*, merkt de Raad nog op dat verzoeker, die doorheen zijn verzoekschrift overigens voorhoudt atheïst te zijn, zijn betoog geenszins concretiseert zodat hij er ook niet in slaagt voormelde voorgehouden vrees aan te tonen.

De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO *Guidance note* komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de

focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Zuid-Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Najaf moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing, de aanvullende nota en de beschikbare informatie, waaronder *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019, *EASO Country Guidance Note: Iraq* van januari 2021, *EASO COI Report Iraq: Internal mobility* van 5 februari 2019, *EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation* van oktober 2020 en de *COI Focus Irak - Veiligheidssituatie* van 24 november 2021. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in het minst in op deze analyse. Hij brengt dan ook geen elementen, laat staan informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande beoordeling is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. Verzoeker gaat evenmin in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Vermits in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en hij naar aanleiding van huidig, tweede verzoek evenmin concrete aanwijzingen bijbrengt dat hij heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd bij terugkeer naar Irak, noch aantoonst dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en is ook de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of

gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS